

Judikát NS 21 Cdo 1515/2010

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	03/15/2011
Spisová značka:	21 Cdo 1515/2010
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2011:21.CDO.1515.2010.1
Typ rozhodnutí:	ROZSUDEK
Heslo:	Výpověď z pracovního poměru
Dotčené předpisy:	§ 52 písm. g) předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 13.04.2008 § 55 odst. 1 písm. b) předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 13.04.2008 § 241a odst. 3 o. s. ř.
Kategorie rozhodnutí:	C

21 Cdo 1515/2010

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Mojmíra Putny a soudců JUDr. Ljubomíra Drápala a JUDr. Zdeňka Novotného v právní věci žalobce Mgr. D. T., Dr., zastoupeného JUDr. Václavou Kubalíkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Politických vězňů č. 9, proti žalované Univerzitě Hradec Králové, vysoké škole se sídlem v Hradci Králové, Rokitanského č. 62, IČO 62690094, zastoupené JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Jana Masaryka č. 632, o určení „neplatnosti rozvázání pracovního poměru“, vedené u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 13 C 59/2008, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. listopadu 2009, č. j. 21 Co 331/2009-277, takto:

I. Dovolání žalobce se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů dovolacího řízení 4.050,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaroslava Stacha, advokáta se sídlem v Hradci Králové, Jana Masaryka č. 632.

O d ů v o d n ě n í :

Dopisem ze dne 18. 1. 2008 (který byl žalobci téhož dne doručen) žalovaná sdělila žalobci, že mu dává výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. g) zák. práce „pro soustavně méně závažné porušování povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci“. Důvod k tomuto opatření spatřovala v tom, že dne 15. 11. 2007 byla žalobci doručena výtka „datovaná dnem 31. 10. 2007“, v níž mu děkan „Pedagogické fakulty UHK“ vytkl zejména, že „kompletně zrušil výuku stanovenou podle rozvrhu na čtvrtek a výuku podle rozvrhu od počátku semestru nere realizoval“, že „částečně přesunul výuku (bez vědomí vedoucího katedry) ze čtvrtku na středu bez zanesení do rozvrhu“ a že „sloučil odlišné předměty do jedné výukové aktivity“; zároveň žalobci uložil, aby „všechny výukové aktivity realizoval podle platného rozvrhu“, aby provedl „všechny organizační kroky tak, aby výuka probíhala řádně v souladu s platným rozvrhem od pondělí 5. 11. 2007“, a aby „o této skutečnosti okamžitě informoval všechny studenty a kopii zaslaných e-mailů odevzdal vedoucímu katedry“. Protože stanovené úkoly nebyly žalobcem splněny, vytkl děkan „PF UHK“ opětovně připisem ze dne 13. 12. 2007 jejich nesplnění s tím, že „na splnění úkolů trvá“. Žalobce však uložené úkoly nesplnil a navíc se dopustil dalších porušení povinností spočívajících v tom, že jako vedoucí bakalářské práce neposkytl studentce sjednané konzultace, že se dne 15. 11. 2007 nedostavil do výuky ani na „předem sjednanou konzultaci se studentkou“ a, přestože studentka akceptovala jeho „bezprecedentní požadavek“ na setkání v Thajském bistru, nedostavil se dne 17. 11. 2007 na další sjednanou schůzku, že při vypisování termínů zkoušek z předmětu Interpretativní sociologie nevypsal dostatečný počet termínů v průběhu celého zkouškového období a termíny zkoušek nezveřejnil v dostatečném předstihu, že prostřednictvím fakulturního informačního systému nevypsal termíny konání zkoušek z předmětů Pedagogika volného času a sociální deviace a Úvod do studia ani

termíny konání zápočtů z předmětů Interpretativní sociologie, Pedagogika volného času a sociální deviace a Úvod do studia a že dne 4. 1. 2008 udělil zápočet z předmětů Úvod do studia L. T., která studium vůbec nezahájila.

Žalobce se domáhal, aby bylo určeno, že „rozházání pracovního poměru žalobce výpovědí ze dne 18. 1. 2008 je neplatné a pracovní poměr nadále trvá“. Žalobu odůvodnil zejména tím, že důvody uváděné ve výpovědi považuje za nepravdivé a účelové. Namítal, že z dopisu žalované není zřejmé, jaké výuce se dne 15. 11. 2007 nedostavil, že „termínů zkoušek vypsal asi 6“, ale převážná většina studentů složila zkoušky v předtermínu a že, nezahájila-li studentka studium, nelze jí vystavit index a tak nebylo možno jí udělit zápočet; „navíc se zápočet uděluje na základě seminární práce, kterou rozhodně nemohla vypracovat“.

Okresní soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 27. 2. 2009, č. j. 13 C 59/2008-229 (poté, co usnesením ze dne 13. 8. 2008, č. j. 13 C 59/2008-31, řízení „v části, v níž se žalobce domáhal o stanovení, že pracovní poměr nadále trvá“, zastavil), určil, že „rozházání pracovního poměru žalobce výpovědí ze dne 18. 1. 2008 je neplatné“, a rozhodl, že žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení 3.528,- Kč rukám zástupce žalobce a že žalovaná je povinna zaplatit „na účet České republiky – Okresního soudu v Hradci Králové“ na svědečném 495,- Kč. Po provedeném řízení měl za prokázáno, že žalobce „pouze částečně přesunul výuku bez vědomí vedoucího katedry“ a že po upozornění tento stav odstranil; ostatních vytýkaných porušení se nedopustil. Bylo-li mu vytýkáno kompletní zrušení výuky stanovené podle rozvrhu na čtvrtek, sloučení odlišných předmětů a částečné přesunutí výuky bez vědomí katedry, těchto jednání se skutečně dopustil, avšak po upozornění vedoucího katedry vše vrátil do původního stavu podle platného rozvrhu. To, že svědkyni Ch. neposkytl opakovaně sjednané konzultace, je pochybení, které „žalobci nebylo prokázáno, ale vytknuto až ve výpovědi“. Nebylo prokázáno, že by L. T. zápočet udělil žalobce a navíc „došlo k zápisu pouze v systému FIS, nedošlo však k zápisu do písemné podoby výkazu o studiu a rovněž se jedná o první výtku udělenou mu až v rámci výpovědi“. Soud prvního stupně uzavřel, že nebylo prokázáno, že by se žalobce dopouštěl soustavného méně závažného porušování povinností vyplývajících z právních předpisů.

K odvolání žalované Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 11. 11. 2009, č. j. 21 Co 331/2009-277, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl, a rozhodl, že žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení před okresním soudem 11.781,- a náklady odvolacího řízení 9.996,- Kč a „České republiky na účet Okresního soudu v Hradci Králové“ náklady řízení 495,- Kč. Na rozdíl od soudu prvního stupně učinil závěr, že žalobce „nevypisoval ve fakultním informačním systému (FIS) v zimním semestru akademického roku 2007/2008 dostatečný počet termínů zápočtů a zkoušek z předmětu Interpretativní sociologie a termíny předepsaným způsobem (ve FIS) nezveřejnil v dostatečném předstihu“, že „prostřednictvím FIS nevypsal termíny zkoušek z předmětu Pedagogika volného času a sociální deviace a Úvod do studia a z těchto předmětů nevypsal termíny konání zápočtů“, že „neposkytl studentce Ch. opakovaně sjednané konzultace, dne 15. 11. 2007 se nedostavil do výuky a dne 17. 11. 2007 na sjednanou konzultaci“ a že „dne 4. 1. 2008 udělil zápočet z předmětu Úvod do studia L. T., která studium nezahájila“. Tato jednání zhodnotil jako zaviněné a závažně porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci, které „naplňuje výpovědní důvod podle § 52 písm. g) zákoníku práce“. Závažnost porušení povinností spatřoval odvolací soud v tom, že „šlo o porušování práv studentů, která jim dává vysokoškolský zákon a vnitřní předpisy fakulty“, významnější tím, že jde o veřejnou vysokou školu a že „porušování těchto povinností objektivně může znevážit úroveň studia na veřejné vysoké škole a poškodit pověst nejen fakulty, ale i vysoké školy“. Vzal rovněž v úvahu, že žalobce se porušení povinností dopustil, přestože mu předcházelo méně závažné porušení povinností s upozorněním na možnost výpovědi z pracovního poměru, vytýkaných ve výtce ze dne 31. 10. 2007. Protože odvolací soud považoval uvedená porušení povinností za závažná, nezabýval se již tvrzenými porušeními povinností, vytýkaných žalobci v dopisech ze dne 31. 10. 2007 a ze dne 13. 12. 2007.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalobce namítá, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá jednak na nesprávném právním posouzení věci, zejména pokud jde o závažnost porušení povinností žalobce a současně má za to, že závěr odvolacího soudu vychází ze skutečností, které nemají oporu v provedeném dokazování. Vytýká odvolacímu soudu, že nevěnoval pozornost „konstatačnímu veletoci“ svědka P. (kterého opakovaně vyslechl) a na fakta, jím uváděná, „nazíral jako na relevantní“. Nesouhlasí s tím, že výslech svědkyň A., J. a L. odvolací soud znovu neprovedl proto, že jejich výpovědi jsou pro nekonkrétnost nevyužitelné, ačkoliv podle názoru dovolatele tyto svědkyně před soudem prvního stupně „vedly řadu konkrétních důkazů“ a „na výsledku sporu nebyly žádným způsobem zainteresovány, na rozdíl od svědků V. a P.“. Odvolací soud nenařídil ani výslech studentky T., „když z průběhu prvoinstačního řízení nebylo postaveno na jisto, že jí žalobce zápočet udělil“, „provedl nový výslech pouze těch svědků, kteří byli navrženi žalovanou stranou“. Navrhl, aby dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl, aby dovolání bylo jako zjevně bezdůvodné odmítnuto, neboť je zcela účelové a neobsahuje náležitosti, předepsané zákonem; naopak napadený rozsudek je věcně správný, právní závěry v něm obsažené vycházejí z provedených důkazů a vyslovený právní závěr vychází ze skutkových zjištění, která mají oporu v provedeném dokazování.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu – dále jen „o. s. ř.“) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., k tomu oprávněnou osobou (účastníkem řízení), a že je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., a po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dospěl k závěru, že dovolání žalobce není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že předmětem řízení je neplatnost výpovědi z pracovního poměru, kterou dala žalovaná žalobci dopisem ze dne 18. 1. 2008, který byl žalobci doručen téhož dne, podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. 267/2007 Sb., 296/2007 Sb., 362/2007 Sb., 357/2007 Sb., tedy ve znění účinném do 13. 4. 2008 – dále jen „zák. práce“.

Podle ustanovení § 52 písm. g) zák. práce zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď, jsou-li u zaměstnance dány důvody, pro které by s ním zaměstnavatel mohl okamžitě zrušit pracovní poměr, nebo pro závažné porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci; pro soustavné méně závažné porušování povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci je možné dát zaměstnanci výpověď, jestliže byl v době posledních 6 měsíců v souvislosti s porušením povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci písemně upozorněn na možnosti výpovědi.

Podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem.

Pro platnost výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. g) zák. práce je proto podstatné zjištění, zda se zaměstnanec skutečně dopustil porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci, jež je mu ve výpovědi z pracovního poměru vytýkáno, a zda toto porušení dosahuje intenzity předvídané v ustanovení § 52 písm. g) zák. práce, příp. § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce (zvlášť hrubé, závažné nebo méně závažné).

I když žalobce v dovolání uvedl, že „rozhodnutí odvolacího soudu spočívá jednak na nesprávném právním posouzení věci, zejména pokud jde o závažnost porušení povinností žalobce“, tedy že uplatňuje dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., z obsahu dovolání (z vylíčení důvodů dovolání) vyplývá, že podrobuje kritice skutková zjištění odvolacího soudu, z nichž napadený rozsudek vychází, tedy, že uplatňuje dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. Podle tohoto ustanovení lze dovolání, které je přípustné mimo jiné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (a tak je tomu v projednávané věci), podat z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá oporu podle obsahu spisu v podstatné části v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení rozumět výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování provedené před odvolacím soudem.

Důkazy soud hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o. s. ř.). Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě hodnota věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelná pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné či nezákonné); k důkazům, které byly získány (opatřeny) nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne.

Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

Přisuzování hodnoty pravdivosti jednotlivým důkazům se děje jejich zhodnocením jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Myšlenkové závěry o pravdivosti či nepravdivosti důkazů, k nimž soud dospěl, proto nepředstavují akt libovůle soudu a nejsou ani věcí pouhého osobního dojmu, či obecné úvahy. Vnitřní přesvědčení o nepravdivosti (nevěrohodnosti) svědecké výpovědi je výsledkem logického myšlenkového postupu vycházejícího z posouzení objektivních skutečností vnějšího světa (skutkových okolností) zjištěných v konkrétní projednávané věci, jako kupříkladu z rozporů ve výpovědi svědka, jakož i z rozporů mezi výpovědí svědka (jejím obsahem) a jinými provedenými důkazy, ze způsobu jeho výpovědi, z jeho osobního (nikoli z obecně postulovaného) vztahu k věci nebo k osobám zúčastněným na řízení apod.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Skutková zjištění o tom, že žalobce „nevypisoval ve fakultním informačním systému (FIS) v zimním semestru akademického roku 2007/2008 dostatečný počet termínů zápočtů a zkoušek z předmětu interpretativní sociologie a termíny předepsaným způsobem (ve FIS) nezveřejnil v dostatečném předstihu“, že „prostřednictvím FIS nevypsal termíny zkoušek z předmětu pedagogika volného času a sociální deviance a úvod do studia a z těchto předmětů nevypsal termíny konání zápočtů“, že „neposkytl studentce Ch. opakovaně sjednané konzultace, dne 15. 11. 2007 se nedostavil do výuky a dne 17. 11. 2007 na sjednanou konzultaci“ a že „dne 4. 1. 2008 udělil zápočet z předmětu úvod do studia L. T., která studium nezahájila“, odvolací soud učinil – jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku – z výsledků dokazování [zejména z obsahu výpovědi svědků PhDr. M. V., Ph.D., PhDr. T. P., Ph.D. a V. Ch. a výpisů „FIS“ (Fakultního informačního systému)], které zhodnotil způsobem vyplývajícím z ustanovení § 132 o. s. ř. Vysvětlil, proč nestačilo žalobcem vypsaných 8 termínů zkoušek pro čtyři předměty (z výpovědi svědka PhDr. M. V., Ph.D., studijního a zkušebního řádu a rozhodnutí děkana č. 8/2007 bylo prokázáno, že takový počet termínů byl nedostatečný), že jakákoli dohoda o termínech, byť na počátku semestru, se studenty nespĺňuje postupy předepsané vnitřními předpisy fakulty pro oficiální stanovení termínů zkoušek a zápočtů, že udělení zápočtu L. T. má za prokázané z výpovědi svědků PhDr. M. V., Ph.D., PhDr. T. P., Ph.D., a že okolnost, že zápočet nebyl zapsán do výkazu o studiu – indexu studenta,

případně, že ji žalobce neměl zapsán jako studentku, nepovažuje za právně významnou vzhledem k významu zápisu o udělení zápočtu v elektronickém informačním systému školy podle ustanovení § 57 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách). Objasnil rovněž, že uvěřil svědkyni V. Ch., že se snažila kontaktovat žalobce v době, kdy podle rozvrhu hodin měl vyučovat, že nevyučoval a trávil čas mimo fakultu a že se nedostavil ani na sjednanou konzultaci dne 17. 11. 2007 (její výpověď byla podpořena výpovědí svědka PhDr. T. P., Ph.D.).

Protože odvolací soud výše zmíněné důkazy zhodnotil způsobem vyplývajícím z ustanovení § 132 o. s. ř., mají shora uvedená skutková zjištění odvolacího soudu oporu v provedeném dokazování; z odůvodnění napadeného rozsudku a z obsahu spisu (provedených důkazů, přednesů účastníků a toho, co v řízení před soudy vyšlo jinak najevo) je zřejmé, že odvolací soud pro uvedená zjištění vzal v úvahu jen skutečnosti, které vyplynuly z provedených důkazů a přednesů účastníků, že žádné skutečnosti, které v tomto směru byly provedeny důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo a které byly současně významné pro věc, nepominul a že v jeho hodnocení důkazů a poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků, není z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. věrohodnosti logický rozpor, popřípadě že by hodnocení důkazů odporovalo ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř.

Namítá-li dovolatel, že „z výslechu svědků vyplynulo, že na termínech zkoušek a zápočtů se žalobce dohodl se studenty již při zahájení semestru, tedy v dostatečném předstihu“, pak přehlídí, že odvolací soud tuto skutečnost vzal za prokázanou, avšak pochybení žalobce spatřoval v tom, že nevypsal dostatečný počet termínů pro zkoušky ze čtyř předmětů.

Další námítka dovolatele (že neodpovídá pravdě, že studentka T. studium nezhájila, že opakované výsledky svědků V., P. a Ch. oproti výpovědi u soudu prvního stupně nepřinesly nic nového, že nemůže souhlasit s tvrzením, že výslech svědkyně A., J. a L. odvolací soud znovu neprovedl proto, že jejich výpovědi jsou pro nekonkrétnost nevyužitelné) jsou pouze polemikou s hodnocením důkazů odvolacím soudem, které samo o sobě – jak uvedeno výše – není způsobitelným dovolacím důvodem.

Z uvedeného vyplývá, že napadený měnící rozsudek odvolacího soudu ve věci samé je z hlediska uplatňovaných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno (ani dovolatelem tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

V dovolacím řízení vznikly žalované v souvislosti se zastoupením advokátem náklady, které spočívají v paušální odměně ve výši 3.750,- Kč [srov. § 7 písm. c), § 10 odst. 3, § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění vyhlášek č. 49/2001 Sb., č. 110/2004 Sb., a č. 617/2004 Sb. a č. 277/2006 Sb.] a v paušální částce náhrady výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300,- Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb., č. 484/2000 Sb., č. 68/2003 Sb., č. 618/2004 Sb. a č. 276/2006 Sb.), tedy celkem 4.050,- Kč; náhrada za daň z přidané hodnoty z této odměny a náhrad k nákladům řízení nepatří, neboť advokát, který žalovanou zastupoval, v rozporu s ustanovením § 14a vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb., č. 484/2000 Sb., č. 68/2003 Sb., č. 618/2004 Sb. a 276/2006 Sb. neprokázal, že by byl plátcem této daně. Protože dovolání žalobce bylo zamítnuto, dovolací soud mu podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 uložil, aby tyto náklady žalované nahradil. Náhradu nákladů dovolacího řízení je žalobce povinen ve smyslu ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. zaplatit k rukám advokáta, který žalovanou v tomto řízení zastupoval.

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. března 2011

JUDr. Mojmír Putna, v. r.
předseda senátu

www.nsoud.cz